

Editorial

Despre luarea Crucii asupra noastră sau a merge în urma pașilor Mântuitorului Iisus Hristos în viață

La jumătatea Sfântului și marelui Post al Învierii Domnului, Biserica noastră ortodoxă ne aduce în fața ochilor tema Sfintei Cruci, o temă dezvoltată nu în termeni de suferință, ci în termeni de bucurie și de biruință.

„Și chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: **Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.** Căci cine va voi să-și scape sufletul și-l va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa. Căci **ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul său?** Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său? Căci **de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în acest neam desfrânat și păcătos și Fiul Omului se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri.** Și le zicea lor: Adevărat vă grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce sunt aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind cu putere” (Matei VIII, 34-38; IX, 1).

O dată ajunși la înjumătățirea Postului Mare, noi credincioșii, putem începe a resimți o ușoară oboseală în urma nevointelor și străduinței noastre spirituale și trupești. Pentru a ne întări duhovnicește și trupește pe drumul către Înviere, Biserica noastră drept-măritoare a așezat Duminica Sfintei Cruci ca să ne îmbărbăteze, să ne încurajeze și să ne aducă aminte de Patima Domnului nostru Iisus Hristos. Din moment ce Fiul lui Dumnezeu a pățit și a murit pentru noi, oare nu se cade ca și noi să lucrăm și să ne ostenim mai mult pentru El?”. Suferințele și nevointele noastre ni se ușurează când ne gândim la nădejdea slavei ce ni s-a dat prin Cruce. Căci, după cum Mântuitorul nostru, urcându-Se pe cruce, a fost slăvit prin felul necinstit în care s-au purtat oamenii cu El și prin scuipările, lovirile cu palma, ocările și batjocura ce i-au pricinuit, tot așa se cade și noi să facem ca să fim slăviți împreună cu El.

La fel cum cei care parcurg o călătorie aspră și lungă,

nesc la umbra acestuia și se întăresc și își revin, străbătând și restul drumului, tot așa, la mijlocul Postului, este sădită de către Sfinții Părinți Crucea cea sfântă și de viață făcătoare, spre a ne odihni, a ne reface spiritual și a parcurge cu forțe proaspete cealaltă parte a Postului.

Sfânta Cruce a fost așezată în săptămâna de mijloc a Postului Mare deoarece acest post de patruzeci de zile se aseamănă cu izvorul cel din Amara, din pricina asprimii, amărăciunii și a lipsei de trai bun din această perioadă. După cum Sfântul și marele proroc Moise a afundat lemnul în mijlocul apei izvorului de s-a îndulcit aceasta, la fel Bunul Dumnezeu care ne trece prin Marea Roșie cea spirituală și ne scoate de la nevăzutul faraon (diavolul), prin Lemnul cel de viață făcător al Cinstitei și de Viață Făcătoarei Cruci, îndulcind amărăciunea postului celui de 40 de zile, ne mângâie pe noi care trăim ca în pustie până ce Domnul Iisus Hristos ne va duce prin Învierea Sa la Ierusalimul cel spiritual.

Importanța Sfintei Cruci în viața noastră ne este arătată de însuși Mântuitorul nostru când El spune că omul care voiește să-L urmeze pe Dânsul este dator să se lepede de sine, adică să renunțe la toată iubirea egoistă și egocentrică față de propria-i persoană, să accepte Crucea necazurilor și a suferințelor pentru El, în viață, și să-L urmeze pe Domnul. Urmarea Domnului este cel mai fericit lucru în viața omului, căci nici toate bunătățile și averile din lume nu valorează ca sufletul omului care se încredințează Domnului și primește mântuirea veșnică. Sufletul omului este veșnic și netrecător, pe când trupul omului este trecător și pieritor. De aceea, trebuie să punem pe primul plan mereu și să căutăm cele spirituale și duhovnicești, iar pe cele trecătoare și pământești să le defăimăm, nedându-i trupului nostru decât cele strict necesare pentru a trăi. A-ți încredința sufletul Domnului și a merge în urma pașilor Mântuitorului Iisus Hristos este mult mai important și mai de preț omului decât a te dedica plăcerilor acestei lumi, a acumula și a strânge lucruri materiale, bogății și toate averile din lume. **„Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă (cu toate plăcerile, distracțiile și bogățiile ei) dacă își va pierde sufletul său? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său?”** (Sfânta Evanghelie după Matei VIII, 36).

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a III-a din Post, a Sf. Cruci, Sf. Ev. Marcu 8, 34-38, 7 aprilie)

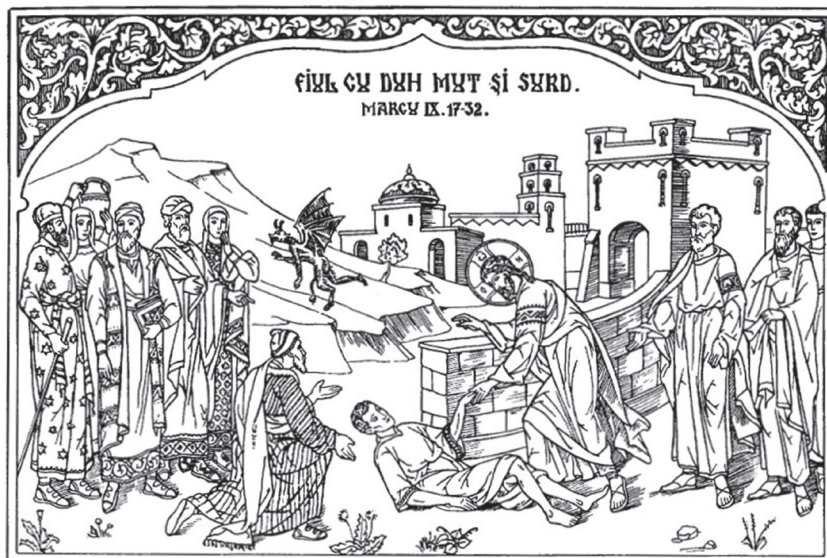
Sursă foto: crestinortodox.ro

Cuprins

Duminica a patra din Post	p 2
Poezie creștină	p 3
Poezii de Marin Bucur	p 4
Poezii de Luminița Săceleanu	p 5
Iar cui se iartă puțin, puțin iubește!	p 5
File de Sinaxar	p 7
Intrarea Domnului în Ierusalim	p 8
Apocalipsa: Îndepărtarea vălului (1)	p 9
Actualitate	p 11

Duminica a patra din Post

„Și (Iisus) l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede. Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele” (Marcu 9, 21-24).

În pericopa Evangheliei de astăzi, am auzit despre un tată, care i-a rugat pe ucenici să-i elibereze fiul de duhul rău care îl chinuia, dar ei nu au putut face nimic. Mai târziu, când Domnul S-a apropiat de ei, a făcut minunea și l-a izbăvit pe copil de diavol. După aceea, ucenicii L-au întrebat pe Mântuitorul: „Noi de ce nu am putut scoate acest diavol?” Și Iisus a răspuns: „Acest neam de diavoli nu iese decât cu rugăciune și cu post” (Marcu 9, 28-29).

Aceste cuvinte ale Domnului subliniază cât de multă putere are rugăciunea împreună cu postul, astfel încât chiar și cei mai puternici demoni pot fi izgoniți. Postul și rugăciunea sunt două arme puternice în lupta spirituală a fiecărui credincios ortodox. În primul rând, arma postului a fost folosită de Însuși Domnul nostru. După cum știm, Iisus a postit 40 de zile fără să mănânce nimic, iar

la sfârșitul acestui post, El S-a luptat cu Satana și l-a învins. De asemenea, ne-a dat rânduiești despre cum să postim, pentru ca postul nostru să fie lucrător (vezi Matei 6, 16-18). De aceea, Biserica a stabilit zile de post pentru toți credincioșii, cum ar fi miercuri și vineri din fiecare săptămână și Postul Mare, prin care trecem în prezent.

Rugăciunea neîncetată și postul au fost folosite și de Sfinții Bisericii noastre, precum Sfântul Ioan Scărarul, Starețul Sfintei Mănăstiri din Muntele Sinai, a cărui pomenire o facem astăzi. Biserica a rânduit cu înțelepciune modul în care trebuie ținut postul, astfel încât să nu dăuneze sănătății nimănui. (Calendarul nostru bisericesc menționează zilele de post de carne sau produse lactate etc.).

Este necesar să lămurim aici că postul nu este un scop în sine, cum este dragostea, ci este un mijloc de a atinge anumite scopuri. Se poate întreba: „Care sunt scopurile postului?” Iată răspunsul:

- **Ascultarea de Dumnezeu.** Adam și Eva nu l-au ascultat pe Dumnezeu, au mâncat fructul interzis și, prin urmare, au pierdut Raiul. Ascultăm de glasul lui Dumnezeu, postim și recăștigăm Raiul.

- Abținându-ne de unele mâncăruri de dulce, **ne întărim voința** de a nu face ceea ce ne ispitește, dar nu este în conformitate cu voința lui Dumnezeu.

- Prin limitarea cantității de hrană zilnică și evitarea alimentelor de origine animală, **patimile trupești slăbesc și rugăciunea devine mai curată.** Părinții Bisericii noastre spun că postul dă aripi rugăciunii!

- Evitând mâncarea scumpă, băuturile, dulciurile etc. și limitându-ne la hrana simplă de care avem nevoie, **economisim bani**, pe care la rândul lor îi dăm milostenie celorlalți, care nu au cele necesare traiului.

- Evitarea alimentelor este însoțită și de evitarea băuturilor, a divertismentului și a altor evenimente, astfel încât **există mai mult timp pentru meditație spirituală, rugăciune, studiul Sfintei Scripturi, lectura cărților ortodoxe**, care ne hrănesc duhovnicește.

- În sfârșit, să adăugăm și sfatul Sfântului Vasile cel Mare: „Să postim post bine plăcut Domnului. Postul cel adevărat este înstrăinarea de răutăți, înfrânarea limbii, lepădarea mâniei, depărtarea de poftă, de clevetire, de minciună și de jurământul mincinos. Lipsa acestora este postul adevărat” (Omilie despre post).

Postul și rugăciunea sunt caracterizate ca daruri cerești în imnologia Bisericii noastre. Prin aceste daruri, credinciosul devine sfințit, este biruitor împotriva duhurilor rele și rămâne imun la săgețile diavolului. Așadar, să ne continuăm postul cu mai multă bunăvoință și cu certitudinea de a avea un dublu folos, atât spiritual, cât și fizic, după Sfântul Ioan Gură de Aur. Astfel, vom fi vrednici să ne închinăm Sfintei Pătimiri și Învierii a Domnului nostru cu sufletele curățite prin post și rugăciune! Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica Sf. Ioan Scărarul,
Sf. Ev. Marcu 9, 17-32, 14 aprilie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Daniel Budeanu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Poezie creștină

Intrarea Domnului în Ierusalim (Duminica Floriilor)

Încheindu-Și misiunea
Pentru care a venit,
După mai mult de trei ani
În care-a propovăduit,

Ca un miel de jertfă vine
Spre Cetatea împărătească
Unde-L aștepta calvarul,
Prin care să ne mântuiască.

Peste doar șase zile,
Erau Paștele la iudei
Și se strânsese norodul,
Cu cârturari și farisei;

Cei care-L așteptau să vină
Pe Învățătorul Iisus,
Că, propunându-și să-L prindă,
Mulți iscoditori și-au pus.

Când a trecut prin Betania,
Locul în care pe Lazăr a înviat,
Aflând de sosirea Sa,
Mulți iudei s-au adunat:

Erau curioși să-L vadă
Pe Cel Care a făcut
O asemenea minune,
Cum nicicând nu s-a văzut.

Că Lazăr, cel mort de 4 zile,
La chemarea Domnului,
Din mormânt s-a ridicat
Sub privirile norodului.

Au văzut cu ochii lor
Atâtea minuni pe care le-a săvârșit,
Dar să-aducă de pe celălalt tărâm,
Un suflet, peste poate i-a uimit.

Acum, Lazăr, Maria și Marta,
Erau împreună cu Domnul Iisus
În casa lui Simon, când Maria,
Picioarele Mântuitorului a uns

Cu mir de nard de mare preț,
Prezicând moartea ce va urma
Doar peste câteva zile,
Prin care ne va răscumpăra.

Domnul, a doua zi de dimineață,
Spre cetatea sfântă a pornit
Alături de cei 12 ucenici
Și mulți iudei ce L-au însoțit.

Ajunși la Muntele Măslinilor,
Pe doi ucenici, Domnul a mănât
Să-aducă un mânz de asin
Din Betfaghe, un sat învecinat.

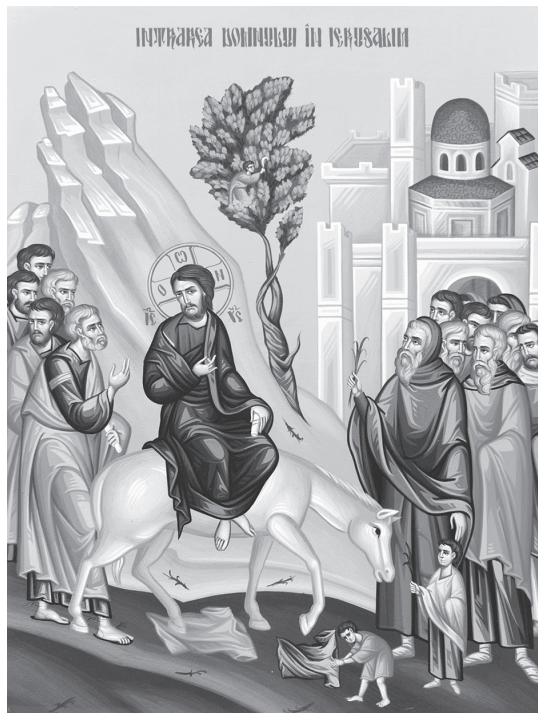
Și-au adus cu ei, ucenicii,
O asină cu un mânz legat,

Pe care nimeni, niciodată,
Nu l-a mai încălecat;

Simbolizând, spun Sfinții Părinți,
Popoarele păgâne ce L-au recunoscut,
În timp ce poporul ales, cu toate
Minunile făcute, nu L-a vrut.

Mânzul neîmblânzit mai sugera
Neprihănirea Călărețului Divin;
Pe care l-a îmblânzit doar prin atingere,
Căci, Domnul, era de har și de iubire plin.

Peste hainele ucenicilor,
Așezate cu multă grijă pe asin,
Stătea acum, biruitor,
Minunatul Împărat Divin.

În anii propovăduirii Sale,
Domnul Hristos se ferise mereu
De cinstiri, interzicând și dracilor
Să spună că El e Fiul lui Dumnezeu.

Acum însă venise vremea
Să-Și descopere oamenilor vrednicia
Și să vestească tuturor,
Că a venit adevăratul Mesia,

Ca să înapoieze lui Adam,
Vrednicia împărătească avută,
Care, pentru călcarea poruncii,
A fost și pentru urmași pierdută.

Dar prin suirea benevolă pe Cruce,
El, moartea prin moarte-a călcat;
Păcatul strămoșesc a luat asupra Sa
Și blestemul a îndepărtat.

Ucenicii toți strigau, la coborâșul
Spre pâraul Cedronului:
„Binecuvântat este Cel Ce vine
Întru numele Domnului !”

Însoțit de mulțime nenumărată,
Domnul, sărbătorește, a intrat
În Ierusalim, Cetatea închinării,
La Dumnezeu Cel adevărat.

Procesiunea devenise triumfală:
Locuitorii hainele își așterneau,
Bolnavii, orbii, șchiopii, ciungii,
Cerându-l ajutor, se vindecau.

Niciodată până acum
Nu se arătase Israel
Atât de binevoitor
Și de entuziast față de El.

Strigătele înălțate
Demonstrează bucuria
Mulțimilor adunate,
Ce recunosc în El pe Mesia.

Ce însă este semnificativ,
E că Domnul nu protestează
La izbucnirea de entuziasm,
Ba chiar și încuviințează.

Evangelistul Matei spune,
Că atunci când a intrat
Călare pe mânzul asinei,
„Toată cetatea s-a cutremurat.”

Întrebând: „Cine-i Acesta?”
Mulțimile L-au aclamat,
Dar cârturarii și fariseii au înțeleș,
Că planul lor s-a spulberat.

Și nu știau cum să oprească
Exuberanța tuturor,
Atunci, cu vădită mânie,
L-au îndemnat pe Învățător,

Să-și potolească ucenicii:
„Dacă aceștia vor tăcea...”
A spus Domnul liniștit,
„...Pietrele vor striga”. (Ioan)

Domnul a intrat în Ierusalim
Cu slavă duhovnicească,
Nearătând nimic din fastul
Și măreția pământească.

Înfățișarea sărăcăcioasă
Vrea să dovedească anume,
Că Împărăția lui Hristos
Nu e din această lume,

Cu toate că evreii Îl vedeau
Ca pe un mare conducător

Ce ar schimba situația politică,
Modificând-o în folosul lor.

Și-atât de mult se bucurau...,
Fiindcă nu înțelegeau nimic:
Hainele, în cale-l, așterneau
Și copiii fluturau ramuri de finic.

La intrarea în Ierusalim,
Numai Domnul era întristat;
Mergea călare pe micul asin,
Smerit și cu capul adânc plecat,

Cu obrazii uzi de lacrimi
Și cu inima zdrobită;
Deplângea sfânta cetate,
Prezicând că va fi nimicită.

El se zbugiuma la gândul
Încercărilor ce-l așteptau
În scurt timp pe Israel,
Și foarte mult suferea.

Domnul știa ce-l așteaptă
Pe poporul necuvios
Și-a fost ultimul avertisment,
Al Domnului Iisus Hristos.

Însă evreii tot n-au priceput
Și-acum „ascunse erau de ochii lor”.
Că spusese Prorocul Zaharia:
„Împăratul tău vine la tine drept, biruitor,

Smerit și călare pe asin...”
Și chiar așa a și venit;
Ei s-au bucurat pe moment,
Dar peste cinci zile L-au răstignit!

Domnul a intrat în Templu
Și atât de mult S-a supărat
Văzând sfântul Său locaș
În ce a fost transformat.

A scos afară din Templu
Pe cei ce vindeau și cumpărau,
Amintind importanța casei Sale:
„Casă de rugăciune se va chema.”

Mulți dintre ei n-au înțeles
Scopul misiunii Lui cu-adevărat:
De-a împăca pe om cu Dumnezeu
Și de a-l izbăvi de păcat.

Ei Îl socoteau călcător al Legii,
Dar El a venit s-o împlinească;
Nu a venit să strice Legea (lui Moise),
Ci să o desăvârșească.

Taina Dumnezeului înomenit,
N-au putut ei dezlega;
Inima li s-a împietrit
Și L-au răstignit pe Golgota.
Însă mulți iudei s-au dăruit
Domnului și cu tărie au crezut;
L-au însoțit pretutindeni,
După ce L-au cunoscut.

Apostolii, ucenicii și mironosițele,
L-au urmat cu-atâta credință
Chiar și pe drumul spinos spre calvar,
Văzându-l întreaga suferință.

Prima comunitate creștină
Ei, în Ierusalim, au alcătuit
Și prin intermediul Apostolilor,
Creștinismul a fost instituit.

Dumitra Groza

(aprilie 2015)

Sursă foto: basilica.ro

Poezii de Marin Bucur

Casa Lui (Ioan 2, 13-16)

Spre Ierusalim suind
Iisus cu ucenicii Săi
Mergea mulțimea să învețe
Cuvântul fericitei căi.

Al iudeilor un Paște
Se apropia și-acum
Negustori găsind în Templu
Iisus îi gonî c-un bici.

Răsturnă a lor tarabe
Marfa de vânzare toată
Și le spuse pe-un glas aspru
„Casa Mea nu-i târg lăsată!”

Casa Mea-i jertfită Cruce
Sfântă, albă și curată
Cu fior pășiți-i pragul
Din ființa voastră toată!

Vi-oi lăsa-o de-adunare
Loc de cinste și-nchinare!
Tot flămândul să alerge
La ospaț și la cinare!

Mâna lui Dumnezeu

Viața noastră nu-i o soartă,
Cum ar spune un ateu;
Ci ea tot timpul se află
În mâna lui Dumnezeu!

De auzi vreodată-n tine
O lăuntrică chemare
Smulge-te din lanțul fiarei
Și vino cu-nflăcărare...

Nu-L sfida pe Ziditor
Teme-te de Mâna Lui
Teme-te și să-L iubești
De păcat să te ferești!

Nostalgie

De-atâtea ori cu nostalgie
Mă-ntorc cu suflet umilit
Iubite locuri să-mi revăd
Pe unde pașii mi-au trecut!

Dorul tău pe-acolo, maică
Mai rău inima-mi aprinde
Căci te văd în pragul ușii
Când veneai a mi-o deschide...

Pe o grindă scorjită
Ce ținea tavan din lut
Nestingheriți în libertate
Păianjeni pânze și-au țesut...

Bătrâna lampă cu petrol
Când jocul mă prindea târziu
Mai pâlpâie și azi pe masă
În amintire de foc viu...

Prin fundul curții solitar
Trăia un roșcov altădată

Acum e vai de el sârmanul
E numai ramură uscată...

Din tine, lacrima prunciei,
Plecai ca și-un pecetluit
Prin lume, să câștig o pâine
Dar de Hristos, nedespărțit!

Te luptă!

Luptă-te cu tine,
Din zori până-n seară!
A vieții Cruce
Nu-ți fie povară!

Că nimeni la moarte
Nu vede sfârșitul!
Sufletul de-a pururi
Trăiește-infinitul!

Câtă vreme zile,
Îți dă Dumnezeu,
Tu luptă-ți războiul,
Spre binele tău!

Sursă foto: magazincritic.ro

Poezii de Luminița Săceleanu

Ultima cină

Așezați în cerc,
la cina de adio,
îl privesc în ochi
însetați
îi sorb cuvintele,
picături de apă vie.
Acela care primește primul
bucata de pâine
trădează,
cine suntem noi
să îl judecăm?
De câte ori
lipsim de la Cină
cu trupul,
mintea
și sufletul.

Semnul meu de carte

Ce fac azi? Citesc o carte.
Îmi place, are multe capitole,
de fiecare dată, când se termină unul, îmi zic:

Nu cred că poate fi altul mai interesant!
Dar este... și paginile se tot adună
și-ntre ele se strâng amintiri.
Semnul meu de carte este ziua de azi,
nu-mi place să îndoi foile pe la colțuri.
Sunt unele pasaje care mă fac să plâng,
dar pagini întregi îmi aduc bucurie,
citesc în fiecare zi, mai mult, mai puțin,
din capitolele rămase, până la Cuprins.

Pledez vinovată

Sunt vinovată, Doamne,
de prea multă iubire
dăruită
sunt vinovată
mi-am pus mereu sufletul pe tavă
iar uneori era prea încinsă
sau mai rău
plutea pe gheață
de fiecare dată
rămânea lipită
câte o bucățică acolo
I-am oblojit
cum m-am priceput
mai bine
dar am continuat să ofer...
pledez vinovată.

Iar cui se iartă puțin, puțin iubește!

„De aceea îți zic: lertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește. Și a zis ei: lertate îți sunt păcatele!”
(Luca 7, 47-48)

În duminica a cincea din Sfântul și marele Post al Paștelui Sfânta noastră Biserică a rânduit să se facă pomenirea Sfintei Maria Egipteanca, păcătoasa care a devenit sfântă prin mijlocirea Maicii Domnului. Evanghelia rânduită să se citească în această zi, ne pune înaintea ochilor minții noastre o păcătoasă care primește iertarea păcatelor, după ce toată dragostea care o avusese față de păcat o întoarce către Dumnezeu, și în această întoarcere a ei, jertfește tot ce are mai de preț arătând dragostea ei față de Cel care din iubire S-a coborât după făptura Sa căzută.

Sfântul Apostol și Evanghelist Matei înfățișează în Evanghelia redată de el o femeie care toarnă mir pe capul Mântuitorului Hristos (Mt. 26, 6-13), fără să o numească păcătoasă, pe când Sfântul Evanghelist Luca o numește păcătoasă și spune că a uns cu mir picioarele Domnului, ceea ce înseamnă că nu este una și aceeași femeie.

Petru Hrisologul aseamănă pe această femeie cu Biserica care auzind că Hristos a venit în casa

fariseului, adică în sinagoga Vechiului Legământ, unde la paștele iudeilor a așezat taina pătimirilor Sale, a împărțit din taina Trupului și a Sângelui Său și a descoperit taina mântuirii noastre. Într-adevăr, această femeie depășește pe cărturari, cei care păzeau ușile, și nesocotește superioritatea fariseilor și alergând, ajunge în mijlocul ospățului și, pentru că nu intrase în comuniune cu Cuvântul întrupat încă fiind păcătoasă, stă în spatele Domnului și, turnând lacrimi de pocăință, săruta picioarele care au venit în căutarea celor păcătoși și, ungându-le cu mir, a primit iertare de păcate. Acolo a aflat de pătimirile Domnului, care vor urma.

Și precum femeia păcătoasă este slăvită în casa fariseului, așa și Biserica este îndreptățită în casa Legii și a prorocilor, pentru că Biserica este desăvârșită, fiind mai mare decât Legea întrucât aceasta nu cunoaște iertarea păcatelor, astfel că Legea nu deține taina prin care păcatele ascunse sunt curățite și în felul acesta ceea ce lipsește în Lege se află în Evanghelie.

Fariseul Simon prins în mreaja păcatelor sale, pe care nu le vede, pentru că le vede pe cele ale femeii și de aceea consideră că Hristos Domnul dacă ar fi Proroc ar ști că cea care se atinge de

El este păcătoasă. Dar Mântuitorul, Dumnezeu fiind, ceea ce nu știa sau încă nu credea Simon nu numai că știe cine se atinge de El, dar știe și ce gândește fariseul și îi descoperă cele ascunse ale sale și ca un Dumnezeu dăruiește iertare păcatelor celor multe ale femeii pentru dragostea ei cea multă de care a dat dovadă: „Am intrat în casa ta și apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă cu lacrimi Mi-a udat picioarele și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit”.

Noi toți suntem datori către Creditorul comorilor cerești și nu cu bogății materiale, ci cu fapte bune și nenumărate virtuți. Căci nu numai că nu am păstrat ceea ce am primit, dar și cu mult mai grav este că am folosit rău aceste daruri și cine oare va putea plăti vreodată cu ceva măsura durerilor trupului pe care Domnul și le-a asumat pentru păcatele noastre, pentru loviturile, Crucea, Moartea și Îngroparea Sa cea pentru noi. Chiar dacă și noi am primi să fim răstigniți și am plăti și noi cu cruce, cu moarte, totuși niciodată nu am putea plăti ceea ce El ca Dumnezeu a primit pentru noi. Astfel că ne rămâne și nouă să ne plătim datoriile iubind, să răsplătim darurile fiind milostivi și laudând pe Dumnezeu pentru bogățiile primite.

Căci Hristos Domnul a venit să ierte tuturor celor care vor să fie iertați și mult și puțin, ca să arate mila Sa față de toți, ca nimeni să nu rămână neîmpărtășit din dragostea cu care ne-a iubit. Căci cine ar fi putut să spună acestei femei: Iertate sunt păcatele tale!, decât singur Dumnezeu, Care spre deosebire de Legea ce condamna pe cei aflați în păcat, doar Dumnezeu ar fi putut spune lucruri mai presus de Lege.

Astfel că și noi suntem chemați să dobândim iertarea păcatelor și o primă iertare o primim atunci când suntem botezați întru iertarea păcatelor. Apoi primim iertarea dacă noi înșine ne jertfim pentru Dumnezeu primind mucenicia, așa cum au primit-o cei care s-au predat cu totul Domnului. De asemenea primim iertare atunci când facem

milostenie și dăm toate cele ce sunt în lăuntrul nostru sau atunci când noi înșine iertăm greșelile fraților noștri, după cum ne-a poruncit Domnul: „Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6, 14-15), după cum ne și rugăm: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri (Matei 6, 12).

De asemenea putem să dobândim iertare de păcate atunci când cineva va reuși cu ajutorul lui Dumnezeu să întoarcă pe păcătos de la rătăcire: „Să știe că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui își va mântui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate” (Iacov 5, 20). O altă cale de iertare vine din mulțimea dragostei noastre către iubitorul de oameni Dumnezeu, după modelul acestei femei despre care ne vorbește Sfânta Evanghelie care „a adus un

alabastru cu mir și, stând înapoi lângă picioarele Lui și plângând, a început să-L ude cu lacrimi picioarele, și cu părul capului ei să le șteargă. Și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir”; de aceea Domnul i-a zis: „Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit”, căci: „Dragostea acoperă mulțime de păcate (1 Pt. 4, 8)”. Și desigur că există și iertarea păcatelor prin Pocăință, așa numitul Botez al lacrimilor care este mai greu, întrucât este calea cea mai grea și ostenitoare. „Dar și atunci când îl murdărește (Botezul prin care se spală de păcatul strămoșesc, se curăță de toate păcatele de până atunci, îl umbrește Harul lui Dumnezeu, se îmbracă în Hristos și devine un om nou, renăscut), există Botezul pocăinței. Dacă își simte greșeala și îl doare pentru ea, se spală într-un fel cu lacrimile pocăinței și vine iarăși Harul lui Dumnezeu” (Cuviosul Paisie Aghioritul, Cuvinte duhovnicești, Vol. III Nevoință duhovnicească, Ed. Evanghelistos, Buc., 2003, p. 177).

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a V-a din Post, a Sf.

Maria Egipteanca,

Sf. Ev. Luca 7, 36-50, 21 aprilie)

Sursă foto: doxologia.ro

File de Sinaxar

Sfântul Mucenic Sava de la Buzău (12 Aprilie)

„Astăzi, duhovnicește prăznuiește Biserica drept-credincioșilor români și cu bucurie strigă: Veniți, iubitorilor de Mucenici, să prăznuim pomenirea cea de peste an a luptelor Mucenicului Sava. Că acesta dintre noi cu voia lui Dumnezeu răsărind, a înflorit minunat, aducând Stăpânului rod bogat și bine primit, prin mucenicie. Iar acum, se roagă neîncetat în ceruri, să se mântuiască sufletele noastre”. (Troparul Sfântului)

Sfântul Mucenic Sava de la Buzău s-a născut în anul 334, în Dacia, în zona deluroasă a Subcarpaților de Curbură, în apropiere de râul Mousaios (Buzăul de azi). Era fiul unor creștini evlavioși din părțile Buzăului, în vremea când această parte a țării era stăpânită de goți. Tânărul Sava ar fi fost cântăreț sau dascăl în interiorul comunităților religioase ale eparhiei episcopului got Ulfila, fiind ucenic și ajutor al preotului got Sansala din Dacia.

Pătimirea sa este descrisă în așa numita „Scrisoare a Bisericii lui Dumnezeu din Goția către Biserica lui Dumnezeu din Capadocia și către comunitățile de pretutindenii ale Bisericii universale”.

În această scrisoare Sfântul este înfățișat astfel: „Era drept în credință, cucernic, gata către toată ascultarea cea cu dreptate; blând, neiscusit în cuvânt, nu însă în cunoștință; apărător al adevărului față de toți, în mod pașnic, făcând să tacă pe idolatri, dar nu cu mândrie, ci purtându-se după cum se cuvine celor smeriți; liniștit și cumpănit la vorbă, foarte silitor spre orice lucru bun. Cânta psalmi în biserică, îngrijindu-se foarte mult de aceasta; nu se îngrijea de bani, nici de avere, decât numai de ceea ce avea trebuință; era cumpătat, înfrânat în toate, trăind în feciorie, retras, postea cu asprime, stăruia cu grijă în rugăciuni și cucerea pe toți printr-o purtare frumoasă; își împlinea datoriile și nu se îngrijea de cele nefolositoare; avea o credință

cu totul curată, lucrătoare prin iubire, încât nu pregeta niciodată să vorbească cu îndrăzneală în Domnul...”.

Când goții păgâni au început prigonirea creștinilor, regele Athanaric a poruncit ca un idol să fie purtat într-un car prin cetăți și sate și să i se aducă jertfe. Sfântul Sava îndemna pe creștini să nu jertfească idolilor și să nu mănânce din cărnurile jertfite, deoarece aceasta însemna tăgăduirea credinței în Hristos.

În primăvara anului 372, a treia zi de Paști, noaptea, ostășii lui Athanaric, au prins pe preotul Sansala, cât și pe fericitul Sava, i-au legat și i-au bătut, făcându-le multe răni pe trup, ca să se închine idolilor și să mănânce cele jertfite lor. Sfântul Sava, înfruntându-i cu bărbăție, a fost condamnat la moarte prin înecare în râul Museos (astăzi este numit Buzău). I-a fost pus un lemn de gât și a fost împins spre adâncul apei.

Astfel s-a săvârșit Sfântul Mucenic Sava, la vârsta de 38 de ani. Martiriul său a avut loc la data de 12 aprilie, 372.

Moăștele Sfântului Sava de la Buzău au fost luate în cele din urmă de preotul Sansala și trimise la sud de Dunăre, epi-

scopului Ascholiu.

La scurt timp după pătimirea lui, s-a răspândit vestea despre acest nou martir, ajungând până la Sfântul Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei din Capadocia. În anul 374, Sfântul Vasile cel Mare dispune aducerea moăștelor în Capadocia, împreună cu descrierea martiriului Sfântului Mucenic Sava, într-o scrisoare a lui Bretanion, episcopul Tomisului de atunci.

În prezent moăștele Sfântului Mucenic Sava de la Buzău se odihnesc mănăstirea Lesje din Serbia, pe Valea Timocului, la circa 200 km de Porțile de Fier.

Pr. Daniel Budeanu
Sursă foto: doxologia.ro

Intrarea Domnului în Ierusalim

Astăzi Hristos intră pe calea nu numai a suferințelor Sale, ci și a acelei îngrozitoare singurătăți care Îl învăluie în toate zilele Săptămânii Pătimirilor. Singurătatea începe cu o neînțelegere; poporul se așteaptă ca Intrarea Domnului în Ierusalim să fie procesiunea triumfătoare a unui lider politic, a unui conducător care își va elibera poporul de opresiune, de sclavie, de ceea ce ei consideră nelegiuire – pentru că ori-

ce păgânism sau închinare la idoli este o negare a Dumnezeului celui Viu. Singurătatea se va dezvolta și mai mult în singurătatea îngrozitoare de a nu fi înțeles nici măcar de ucenicii Săi. La Cina cea de Taină, când Mântuitorul le vorbește pentru ultima oară, ei vor avea o îndoială constantă cu privire la sensul cuvintelor Sale. Și mai târziu, când El intră în Grădina Ghetsimani înainte de moartea înfricoșătoare care Îl așteaptă, ucenicii Săi cei mai apropiați, Petru, Ioan și Iacov – pe care El i-a ales să meargă cu El, adorm, deprimați, obosiți, fără speranță. Punctul culminant al acestei singurătăți va fi strigătul lui Hristos pe Cruce: „Dumnezeu meu, Dumnezeu meu, de ce M-ai părăsit?” Ca un Om abandonat, lepădat de poporul Israel, El întâmpină extrema părăsire și moare fără Dumnezeu, fără oameni, singur, doar cu dragostea Lui pentru Tatăl și iubirea Lui pentru omenire, murind de dragul oamenilor și spre slava lui Dumnezeu-Tatăl.

Începutul Pătimirilor lui Hristos este procesiunea triumfală de astăzi; oamenii se așteptau la un rege, un conducător – și l-au găsit pe Mântuitorul sufletelor lor. Nimic nu amărăște o persoană atât de mult decât o speranță pierdută, dezamăgită; și asta explică de ce oamenii care L-au putut primi așa, care au fost martori la învierea lui Lazăr, care au văzut minunile lui

Hristos, au auzit învățătura Lui și au admirat fiecare cuvânt din ea, care au fost gata să devină ucenici ai Lui atâta timp cât El aducea biruința, s-au desprins de El, i-au întors spatele și câteva zile mai târziu au strigat: „Răstignește-L, răstignește-L”. Și Hristos și-a petrecut toate acele zile în singurătate, știind ce îi era rezervat, părăsit de toți, cu excepția Maicii Domnului, care a stat în tăcere, așa cum făcuse ea de-a lungul vieții, participând la tragica Sa urcare pe Cruce; ea care acceptase Buna Vestire, dar care luase aminte și în tăcere la profeția Dreptului Simeon că o sabie îi va străpunge inima.

În zilele următoare, vom fi prezenți – nu doar să ne amintim, ci să fim prezenți – la Pătimirile lui Hristos. Vom fi parte din mulțimea din jurul lui Hristos și a ucenicilor și a Maicii Domnului; pe măsură ce auzim citirile din Evanghelie, pe măsură ce ascultăm rugăciunile Bisericii, pe măsură ce ne trece înaintea ochilor o imagine după alta din aceste zile ale Pătimirilor, fiecare dintre noi să-și pună întrebarea: „Unde stau eu, cine sunt eu în mulțimea asta? Un fariseu? Un cărturar? Un trădător, un laș? Cine? Sau stau eu printre Apostoli?” Dar și ei au fost copleșiți de frică. Petru s-a lepădat de trei ori, Iuda L-a trădat, Ioan, Iacov și Petru s-au culcat exact când Hristos avea cea mai mare nevoie de iubire și sprijin uman; ceilalți ucenici au fugit; nimeni nu a rămas decât Ioan și Maica Domnului, cei care au fost legați de El prin iubirea care nu se teme de nimic și este gata să se împărtășească de toate.

Încă o dată, să ne întrebăm cine suntem și unde ne aflăm, care este poziția noastră în această mulțime. Suntem cu nădejde sau cu deznădejde, sau cu ce? Și dacă stăm cu indiferență, și noi facem parte din acea mulțime înspăimântătoare care L-a înconjurat pe Hristos, urmându-L, ascultându-L și apoi plecând; pe măsură ce vom pleca de la biserică. Crucea va sta aici joi și vom citi Evanghelia despre Cruce, Răstignire și moarte – și atunci ce se va întâmpla? Crucea va rămâne în picioare, dar vom pleca să ne odihnim, să mergem acasă să luăm cina, să dormim, să ne pregătim pentru oboseala de a doua zi. Și în acest timp Hristos este pe Cruce, Hristos este în mormânt. Cât de îngrozitor este că, la fel ca ucenicii din acele zile, nu putem să petrecem o noapte, o oră cu El! Să ne gândim la asta și, dacă suntem incapabili de a face ceva, să ne dăm seama măcar cine suntem și unde ne aflăm și, la ceasul final, să ne întoarcem la Hristos cu strigătul, rugăciunea tâlharului: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta!”. Amin.

Pr. Alin Constantin Nicola

(predică la Duminica Floriilor, Sf. Ev. Ioan 12, 1-18, 28 aprilie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Apocalipsa: Îndepărtarea vălului (1)

Dacă Hristos este aproape, moartea este învinsă

Apocalipsa Apostolului Ioan este ultima carte a Noului Testament. Noul Testament nu este o singură carte, ci o colecție de douăzeci și șapte de cărți. Ultima carte din canon, Apocalipsa Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan Teologul, a fost scrisă și ultima, din punct de vedere cronologic. Este un text profetic care vorbește despre evenimente viitoare, despre evenimente care au loc și despre evenimente care s-au întâmplat deja, explicându-le într-un mod deosebit, prin imagini, vedenii, inspirație și utilizarea simbolurilor. Sfântul Apostol Ioan, pe când se afla în insula Patmos, a văzut ce i-a arătat Dumnezeu. Dacă ați fost pe insula Patmos, știți că există încă peștera în care Apostolul Ioan, în timp ce se ruga, a văzut Descoperirea descrisă în Cartea Apocalipsei.

Cuvântul „apocalipsă” înseamnă „a îndepărta vălul de pe ceea ce este ascuns, ceea ce este în întuneric, ceea ce este acoperit”. Este apariția lucrurilor, evenimentelor și mesajelor pe care Dumnezeu vrea să le transmită omului. Și această Revelație a fost dată de Dumnezeu Apostolului Ioan, pentru că trebuia să o cunoaștem. De ce trebuia să știm? Calea acestei lumi este liniară; duce la un sfârșit. Hristos ne-a vorbit despre sfârșitul lumii; El a spus lumii că se va sfârși într-o zi.

Anumite evenimente și semne vor avea loc înainte de sfârșit și este important pentru noi, creștinii, să fim foarte atenți la acestea: „Priviți-vă și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită (Matei 26,41). Acesta este mesajul lui Hristos. De ce vorbește El despre ispită? Pentru că, cu cât ne apropiem de final, cu atât vor apărea mai mulți hristoși falși și profeți mincinoși. Ezeziile se vor înmulți și mulți oameni vor apărea dându-se drept profeți, oameni ai lui Dumnezeu, sfinți, care primesc mesaje de la Dumnezeu.

Ce vor căuta toți acești profeți mincinoși? Ei vor atrage oamenii după ei înșiși. Este foarte periculos, pentru că nu este doar vătămarea trupului. De exemplu, cineva ne poate ucide, ne poate tăia capetele. Acest rău va afecta doar trupul nostru. Mai devreme sau mai târziu, vom muri. Dacă ne vor tăia capul cu câțiva ani mai devreme de moartea naturală, nu e un capăt de țară. Dar dacă ne pierdem sufletul, aceasta este distrugere veșnică. Dacă suntem ispitiți, este pentru veșnicie. Este mai bine ca un om să moară, să i se facă rău trupului, decât să-și piardă sufletul. Dar falșii profeți, falșii hristoși, falșii mesia caută să ne

distrugă sufletele, să ne abată de la adevărata cale.

Căutarea adevărului nu este un fel de ideologie – este Biserica. Hristos a făcut din Biserica Sa „stâlpul și temelie adevărului” (I Tim. 3, 15). Trupul lui Hristos este Biserica (noi toți, nu doar episcopii, preoții și diaconii), așa cum Apostolii și Sfinții au organizat-o și ne-au transmis-o. Și Biserica este păstrătoarea adevărului, păstrătoarea cărților Noului Testament. Dar cărțile Noului Testament nu au valoare decât dacă adevărul lor este pecetluit și confirmat de Biserică. Biserica a ales douăzeci și șapte de cărți și a spus că acestea conțin adevărul și că ele constituie cărțile inspirate de Dumnezeu ale Sfintei Scripturi.

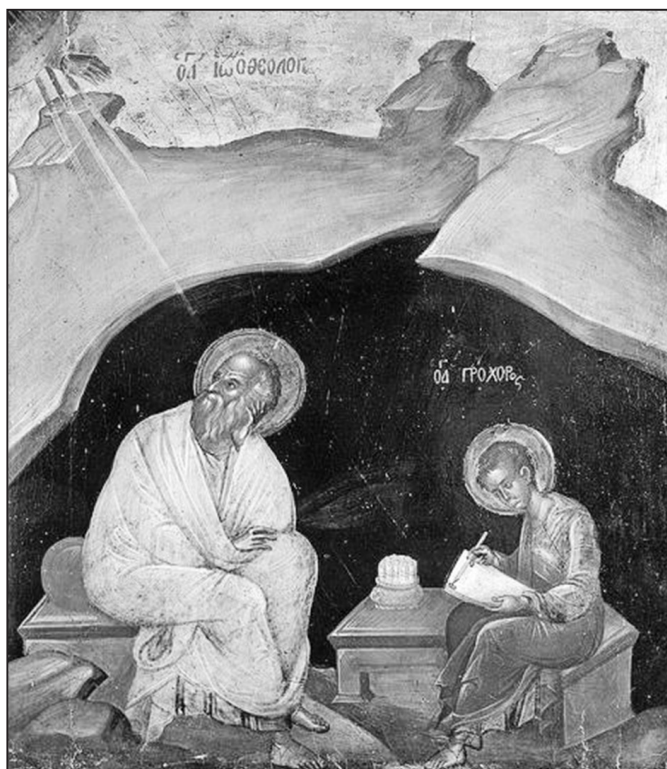
În epistolele Sfântului Atanasie cel Mare, citim că, potrivit hotărârilor Sinoadelor episcopilor Bisericii care aveau loc la acea vreme, multe cărți din Sfânta Scriptură (în special câteva, inclusiv Apocalipsa) nu au fost acceptate de către Bisericele locale individuale. Unele dintre Bisericele locale credeau că Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul nu aparține colecției de cărți ale Noului Testament, precum și Epistola Apostolului Pavel către Evrei. Nicăieri nu spune că Evanghelia după Matei a fost scrisă de apostolul Matei sau că Evanghelia după Marcu a fost scrisă de apostolul Marcu. Biserica a fost cea care a pecetluit că acest text aparține Sfântului Marcu, acesta al Sfântului Ioan, acesta al Sfântului Pavel. Biserica a stabilit acest lucru.

Au existat erezii încă din primul an după Înălțarea Domnului la Cer și începutul predicării apostolice. Ereticii au încercat să refacă Tradiția Apostolică după propria lor percepție și mod de gândire. Ce au făcut? Ei au scris texte și au spus că acest text a fost scris, de exemplu, de apostolul Pavel. Și, în acele vremuri, cum își puteau da seama oamenii cine a scris-o? Au semnat-o de la Sfântul Pavel, de la Sfântul Ioan, de la Sfântul Toma și le-au oferit creștinilor – așa-zisele evanghelii apocrife de care toată lumea se teme.

Evangheliile apocrife sunt în principal texte scrise de eretici, în mare parte gnostici (o erezie în primii ani ai existenței Bisericii, care a încurcat foarte mult oamenii în acele vremuri). Ei au scris texte, semnându-le cu numele Apostolilor – Sf. Iacov, Sfântul Toma, Sfântul Pavel și le-au împărțit între creștini, provocând mare confuzie. Creștinii nu cunoșteau paternitatea preci-să a multor texte.. Sunt ele adevărate? Sunt autentice?” A fost o

mizerie. Biserica a spus atunci: „Acceptăm drept adevărate doar acele texte care au fost scrise de ucenicii lui Hristos, bazate pe punctul de vedere al ucenicilor Apostolilor”. Erau ucenici ai Apostolilor care erau încă în viață atunci – Sf. Policarp, Sf. Ignatie și alți urmași ai Apostolilor, care știau despre ce au vorbit învățătorii lor.

Astăzi auzim adesea prostii și chiar blasfemii atribuite Sfântului Paisie Aghioritul. Am trăit lângă el șaisprezece ani și n-am auzit niciodată astfel de lucruri de la el. Dar cineva care a venit la el o dată, sau poate nici nu l-a văzut, scrie tot felul de chestii despre el. Dar cei dintre noi care i-am fost aproape, l-am ascultat și știam despre ce vorbea, putem judeca dacă Gheronda Paisie a spus

toate aceste absurdități care i se atribuie. Chiar și în timpul vieții sale, oamenii veneau și spuneau: „Bătrânul Paisie a spus că războiul va începe în trei zile!” Nu a spus așa ceva, dar aceste cuvinte au fost transmise oral.

Odată a venit un bărbat la el și i-a spus:

— Gheronda, la Atena am auzit că începe războiul. E adevărat?

— Bine, și ce te gândești să faci dacă izbucnește un război?

— Ar fi bine să știm dacă începe un război. Atunci ne-am duce să cumpărăm mai mult din toate.

— Ce ai de gând să cumperi?

— Lapte, sare.

— Draga mea, dacă începe războiul, te duci să bei lapte? Ai de gând să gătești ceva de mân-

care? Dacă izbucnește un război, mintea ta se va întoarce la mâncare și te vei bucura că dulapurile tale sunt pline? Și dacă nu vă aprovizionați cu nimic, veți simți că sunteți în pericol? La ce te gândești?

Oamenii au distorsionat adesea sensul cuvintelor lui. Odată a venit un om și l-a vizitat și a spus că în eparhia lor au un episcop așa și pe dincolo. Bătrânul a spus că îl cunoaște. Atunci acest om s-a dus la episcop și i-a spus: „M-am dus la bătrânul Paisie și el a spus că te cunoaște și cât de minunat ești!” Dar Bătrânul nu a spus așa ceva.

Altă dată, a venit să-l vadă în coliba lui un călugăr, cam leneș, simplu, intruziv, oarecum nepoliticos. A venit și a stat cu Gheronda ore întregi. Bătrânul s-a supărat și l-a întrebat: „Din moment ce nu ai întrebări, dă-mi zece minute să stau în tăcere și să mă rog!”. Călugărul a continuat să stea și să-l întrebe despre vreme, dacă va ploua, dacă vor crește roșiile, dacă se vor coace strugurii. A avut Gheronda timp pentru astfel de lucruri? Dar nu a vrut să-l supere pe călugăr. Apoi l-a invitat să meargă împreună la biserică și să citească Psaltirea. Călugărul s-a așezat în biserică și Bătrânul s-a ridicat să citească Psaltirea. Avea un singur plămân, așa că din când în când se oprea să respire adânc. Un bărbat a venit la fereastra bisericii și Bătrânul i-a făcut semn să aștepte puțin. Acest călugăr leneș a plecat și apoi i-a trimis Bătrânului o scrisoare. Ascultă ce a scris: „Nu ți-a fost de ajuns că m-ai ținut atâtea ore la tine, mi-am pierdut atât de mult timp, dar m-ai și considerat posedat, m-ai dus la biserică să citești Psaltirea pentru mi-ne și apoi m-ai amenințat!”.

Acum este ușor să faci o declarație, să spui oamenilor că nu ai nimic de-a face cu această persoană, această teorie, această știre. Puteți informa societatea prin internet, radio, televiziune, ziare și puteți apăra adevărul. Pe vremea Apostolilor, a existat o problemă serioasă în Biserică până în epoca Sfântului Vasile cel Mare: ereticii scriau ceva, îl semnavă cu numele sfinților, împărțeau textele lor printre credincioși și acest lucru crea o mare confuzie.

Biserica a spus: „Nu acceptăm nimic altceva decât ceea ce ne-au învățat apostolii, urmașii lor și ucenicii urmașilor lor”. Așa a apărut ceea ce Biserica numește Tradiție Apostolică. Cine au fost martorii oculari ai lui Hristos: Apostolii. Ceea ce au spus apostolii este corect. Astfel a fost posibil să se adune învățăturile Bisericii și să se determine canoanele de adevăr ale textelor Sfintei Scripturi. Oamenii ar putea spune că aceste cărți sunt ade-

vărate, autentice, purtătoare de Dumnezeu, ele alcătuiesc Noul și Vechiul Testament.

În acest fel, Biserica a rezolvat această problemă grea, care și-a găsit concluzia finală în epistolele Sfântului Atanasie cel Mare. Acesta este unul dintre răspunsurile către protestanți, martorii lui Iehova și tuturor celor care spun astăzi: „Recunoaștem doar Sfintele Scripturi, dar nu și Biserica și Tradiția ei”. Dar ce spunem noi? Sfintele Scripturi au fost stabilite de Biserică, care spunea că sunt inspirate de Dumnezeu. Sf. Atanasie și adunarea episcopilor au spus-o. Deci, cum poți accepta doar cărțile pe care Biserica le-a ales,

în timp ce respingi Biserica însăși? Este absurd! Biserica a stabilit autoritatea și adevărul Scripturii. Biserica este pecetea adevărului. Biserica își pune pecetea pe ceea ce este adevărat și nu recunoaște ceea ce este fals sau falsificat. Singurul mod sigur de a înțelege și de a distinge ceea ce ne-a spus Hristos despre profeții mincinoși, mesia mincinos și hristoșii mincinoși este Biserica, chipul adevărului și al mântuirii.

(Va urma)

Mitropolitul Athanasios de Limassol

Traducere: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Sursa: orthochristian.com

Actualitate

Americanii au mai multe animale de companie decât copii. În SUA sunt de două ori mai multe pisici și câini decât copiii sub 18 ani

O statistică îngrijorătoare arată că americanii au mai puțini copii dar mai multe animale de companie. În SUA sunt de două ori mai multe pisici și câini decât copiii sub 18 ani, relevă datele furnizate de firma de cercetare IBIS World precum și datele US Census Bureau, scrie Bloomberg, conform Agerpres.

Astfel, numărul proprietarilor de animale de companie a crescut constatat de la mijlocul anilor 1990, iar pandemia de Covid-19 a stimulat adopțiile. În prezent sunt aproximativ 192,3 milioane pisici și câini în SUA, cu 5,8% mai multe decât în 2019, și mai mult decât dublu decât cei 73,5 milioane de copii cu vârsta de până la 18 ani.

Această situație este benefică pentru Oil-Dri Corp., o companie de minerit care extrage argila utilizată la producția nisipului pentru pisici, a văzut cum cotația acțiunilor sale s-a dublat în ultimul an atingând un nivel record în luna martie. Compania cu sediul la Chicago spune că vânzările sale de nisip pentru pisici cresc cu 3,5% până la 4% pe an, devansând ritmul de creștere a populației SUA.

Chiar dacă inflația a erodat putere de cumpă-

rare și a dus la creșterea numărului de animale de companie care au ajuns în adăposturile pentru animale abandonate, consumatorii cumpără în continuare nisip pentru pisici, potrivit Oil-Dri, care produce mărcile de nisip Cat's Pride și Johnny Cat dar furnizează argilă și pentru mai multe mărci proprii de nisip pentru pisici.

„Oamenii nu renunță la pisica lor, dar poate că trec la o marcă de nisip mai ieftină. Surpriză, noi livrăm și argila pentru mărcile proprii de nisip, așa că alegerea unui produs mai ieftin nu este o veste proastă pentru noi”, spune președintele și directorul general de la Oil-Dri, Dan Jaffee.

Datele NIQ (fosta firmă de cercetare de piață Nielsen) arată că vânzările de nisip pentru pisici în magazinele de retail din SUA au crescut cu aproape 10% în anul care s-a încheiat la 23 martie, până la aproape 2,9 miliarde de dolari. Creșterea vânzărilor a fost alimentată atât de majorările de prețuri cât și de volume mai mari.

Oamenii au mai multe animale de companie decât copii, unul dintre motive fiind și acela că „este mai facil pentru stilul lor de viață”, spune Dan Jaffee, adăugând și că unii americani își tratează animalele de companii ca pe copii.

În acest context, acțiunile Oil-Dri, companie cu o valoare de piață de aproximativ 500 de milioane de dolari, au înregistrat o creștere de 74% în ultimul an, în timp ce indicele bursier Russell 2000 Index a înregistrat un avans de 18% în aceeași perioadă.

Ema Ionescu, R3Media.ro

9 aprilie: 369 de ani de la moartea domnitorului Matei Basarab, fost căpitan al lui Mihai Viteazul și unul dintre cei mai mari ctitori ortodocși români

La data de 9 aprilie 1654 a trecut la cele veșnice din viață Matei Basarab, unul dintre cei mai importanți domnitori al Țării Românești, cu o domnie îndelungată, domnie ce a fost caracterizată de stabilitate și o mare înflorire economică și culturală a țării, scrie pagina „Lecția de istorie”.

Prin bunicul său, Vâslan din Caracal, Matei Basarab descindea din puternica familie a boierilor Craiovești. Această origine l-a făcut să adopte numele de „Basarab”, imediat după urcarea sa pe tron, considerându-se nepot al lui Neagoe Basarab și deci urmaș al acestuia.

Matei Basarab era fiul lui „Danciul ot Brâncoveni”, fost mare vornic și oștean al lui Mihai Viteazul. Danciu ot Brâncoveni a murit în bătălia de la Șelimbăr (1599) și a fost înmormântat la Alba Iulia. Mama lui Matei era jupâneasa Stanca, tot din Brâncoveni (actualmente în județul Olt).

În cei 22 de ani de domnie, Matei Basarab s-a dovedit un bun gospodar, măsurile sale economice fiind îndreptate spre creșterea veniturilor statului, dar și pe sprijinirea producției manufacturiere, ce vor duce la repunerea în funcțiune a minelor de la Baia de Aramă și Baia de Fier, construirea unei mori de hârtie la Călimănești și a unei fabrici de sticlă la Câmpulung. În timpul lui Matei Basarab au fost publicate în 1640 „Pravila mică” sau „Pravila de la Govora”, o culegere de legi bisericești care a fost prima lucrare tipărită în limba română, iar în 1652 „Îndreptarea legii”, numită și „Pravila de la Târgoviște”, care a fost primul cod de legi tipărit în spațiul românesc. De sprijinul lui Matei Basarab s-au bucurat și meșterii tipografi care au instalat tipografii la Câmpulung, Govora, Dealu și Târgoviște, iar în anul 1646, din porunca domnitorului, la Târgoviște a început să funcționeze Școala Domnească, prima școală superioară din Țara Românească.

Un ctitor mai mare ca Ștefan cel Mare și Sfânt

Domnitorul a ctitorit peste 40 de biserici, a făcut importante danii mănăstirilor de la Muntele Athos și a construit biserici în Transilvania și Moldova, fiind un important sprijinitor al ortodoxiei. C. C. Giurăscu îl consideră „cel mai de seamă ctitor bisericesc al neamului românesc”, deoarece i se atribuie 46 de biserici și mănăstiri, cu una mai multe decât a ctitorit Sf. Ștefan cel Mare.

În politica sa internă, Matei Basarab s-a bazat pe

menținerea stabilității, dar s-a preocupat și de întărirea capacității de apărare a țării, organizând o armată puternică cu care a încercat să țină piept pericolului turcesc, dar și conflictului permanent cu domnitorul Moldovei, Vasile Lupu care a atacat în mai multe rânduri Țara Românească cu intenția de a ocupa tronul acestei țări.

După moartea sa, survenită la 9 aprilie 1654, Matei Basarab a fost înmormântat la Târgoviște, dar după ce mormântul său a fost profanat de tătari în 1658, a fost mutat la ctitoria sa – Mănăstirea Amota – de către un sobor de preoți, în frunte cu patriarhul Macarie al Antiohiei și secretarul acestuia, cărturarul Paul de Alep,

care se aflau atunci în Țara Românească.

Pe piatra sa de mormânt se află inscripția:

„Aici zace Matei Basarab, cu mila lui Dumnezeu odinioară stăpân și Domn al Țării Românești, bărbat înțelept, îndurător și milostiv, întemeietor, înnoitor a multe biserici și mănăstiri; niciodată biruit, ci biruitor; și a multor învingeri învingător prea slăvit, dușmanilor înfricoșat, prietenilor de folos, îmbogățitor al țării sale, cel ce, cu multă bogăție și întru toate îndestulat, în plină pace, a domnit douăzeci și trei de ani; a adormit întru Domnul, la cinstite bătrânețe, în anul Domnului 1654”.

Matei Basarab a fost urmat la tron de către Constantin Șerban (ctitorul, printre altele, Catedralei patriarhale din București).

Teodor Stan, R3Media.ro

